20 Sept., 2026 – 25th Sunday in Ord. Time (A Cycle)

Is 55:6–9; Phil 1:20c–24, 27a; Mt 20:1–16a

2026 సెప్టెంబరు 20 – సాధారణ కాలంలోని 25వ ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

యెషయా 55:6–9; ఫిలిప్పీయులకు 1:20c–24, 27a; మత్తయి 20:1–16a

ప్రవేశిక

ఒక ఉపాధ్యాయుడు తన విద్యార్థులలో ప్రతి ఒక్కరికీ ఒక బెలూన్ ఇచ్చి, దానిపై తమ పేరు వ్రాయమని చెప్పాడు. ఆ తరువాత ఆ బెలూన్లన్నింటినీ మరో గదిలో ఉంచాడు. తర్వాత విద్యార్థులతో, "మీ మీ బెలూన్‌ను వీలైనంత త్వరగా వెతికి తీసుకురండి" అని చెప్పాడు. కొద్ది నిమిషాల్లోనే ఆ గది గందరగోళంగా మారిపోయింది. ఒకరినొకరు తోసుకోవడం, అసహనం, నిరాశ, అయోమయం అన్నీ కనిపించాయి.

అప్పుడు ఉపాధ్యాయుడు సూచనను మార్చాడు. "మీ చేతికి వచ్చిన ఏ బెలూన్‌నైనా తీసుకొని, దానిపై ఎవరి పేరు ఉందో ఆ వ్యక్తికి ఇచ్చేయండి" అని చెప్పాడు. కొద్దిసేపట్లోనే ప్రతి విద్యార్థి తన బెలూన్‌ను పొందాడు.

అప్పుడు ఉపాధ్యాయుడు చిరునవ్వుతో ఇలా అన్నాడు: "మన లాభం గురించే ఆలోచిస్తే గందరగోళమే ఏర్పడుతుంది. కానీ ఇతరుల మేలు కోరితే, ప్రతి ఒక్కరికీ అవసరమైనది అందుతుంది."

ప్రియమైన సహోదర సహోదరీలారా, నేటి సువార్త మనలో బలంగా అలవాటైపోయిన ఒక స్వభావాన్ని సవాలు చేస్తోంది. అదే, ఇతరులతో పోల్చుకోవడం, లెక్కలు వేయడం, ఎవరికెంత దక్కిందో కొలవడం. ద్రాక్షతోటలో పనిచేసిన కూలీలు ఇతరులకు ఏమి దక్కిందో లెక్కించడం ప్రారంభించినప్పుడే తమ ఆనందాన్ని కోల్పోయారు. అయితే దేవుడు మన లెక్కల ప్రకారం ప్రేమించడు. ఆయన మార్గాలు మన

మార్గాలకంటే ఉన్నతమైనవి. ఆయన హృదయం మన హృదయాలకంటే ఎంతో ఉదారమైనది.

పరిశుద్ధ పౌలు ఈ సత్యాన్ని ఎంతో లోతుగా అనుభవించాడు. చెరసాలలో ఉండి, మరణశిక్ష ఎదురయ్యే పరిస్థితిలో కూడా ఆయన ఇలా చెప్పగలిగాడు: "నాకు జీవించుట అంటే క్రీస్తే." క్రీస్తు తన జీవితానికి కేంద్రంగా మారిన తర్వాత భయానికి బదులుగా స్వేచ్ఛ వచ్చింది. ఇతరులతో పోల్చుకోవడానికి బదులుగా కృతజ్ఞత నిండింది.

ఈ రోజు ప్రభువు సన్నిధికి వచ్చిన మనమూ, అసూయ, మనస్పర్థలు, స్వార్థం, ఎడతెగని పోలికలు మన హృదయాలను ఎంత తరచుగా కలవరపెడుతున్నాయో, మన శాంతిని ఎలా దోచుకుంటున్నాయో గుర్తించుకుందాం. అందరికీ ఆయన చూపే మంచితనాన్ని చూసి ఆనందించగల కృపను, ఆయన కనికరాన్ని ప్రభువును వేడుకుందాం.

ప్రసంగం: "దేవుని మార్గాలు మన లెక్కలకంటే గొప్పవి"

ఒక వ్యక్తి తన మరణశయ్యపై ఉన్న తాతగారిని దర్శించడానికి వెళ్లిన సందర్భాన్ని గురించి ఇలా చెప్పాడు. ఆయన తాత జీవితమంతా ఎంతో విజయవంతమైన వ్యాపారవేత్త. ఇళ్లు నిర్మించాడు, భూములు కొనుగోలు చేశాడు, తన కుటుంబం కోసం అలుపెరుగకుండా కష్టపడ్డాడు. కుటుంబ సభ్యులంతా ఆయన మంచం చుట్టూ నిలబడి ఉన్నప్పుడు, మనుమలలో ఒక చిన్నవాడు అమాయకంగా అడిగాడు:

"తాతయ్యా, మీరు మీతో పాటు ఏమి తీసుకెళ్తున్నారు?"

వృద్ధుడు చిరునవ్వు నవ్వి, వణుకుతున్న తన చేతిని మెల్లగా పైకెత్తి ఇలా అన్నాడు:

"నేను ఇతరులకు ఇచ్చినదే... ఇంకా నా జీవితాన్ని అర్పించిన ఆయన మాత్రమే."

ఆ ఒక్క మాటే నేటి వేదపాఠాల హృదయాన్ని తాకుతుంది.

మన జీవితంలో ఎక్కువ సమయం మనం లెక్కలే వేస్తూ గడుపుతాం. నేను ఎంత సాధించాను? నాకు ఎంత ఆస్తి ఉంది? నాకు ఎంత దక్కాలి? ఇతరులకు ఎంత దక్కాలి? అనే ఆలోచనలతో జీవిస్తాం. కానీ ఈ రోజు దేవుని వాక్యం మన ఆలోచనా విధానాన్ని సున్నితంగానూ, అదే సమయంలో బలంగానూ కదిలిస్తోంది. పరిశుద్ధ పౌలు ద్వారా, అలాగే ద్రాక్షతోట కూలీల ఉపమానం ద్వారా, లెక్కల ప్రకారం కాకుండా దేవుని కృప ప్రకారం జీవితాన్ని చూడమని మనలను ఆహ్వానిస్తోంది.

రెండవ వేదపాఠంలో పరిశుద్ధ పౌలు చెరసాల నుండి వ్రాస్తున్నాడు. తన విచారణ సమయం దగ్గరపడిందని, మరణం కూడా సమీపించి ఉండవచ్చని ఆయనకు తెలుసు. అయినప్పటికీ ఆశ్చర్యకరంగా ఆయన ఇలా అంటున్నాడు:

"నాకు జీవించుట అంటే క్రీస్తే; మరణించుట లాభమే."

ఇవి జీవితంపై విసుగు చెందిన వ్యక్తి మాటలు కావు. ఫిలిప్పీయులకు వ్రాసిన ఈ పత్రిక అంతా ఆనందంతో నిండి ఉంది. పౌలు జీవితంనుంచి పారిపోవాలని కోరుకోలేదు. ఆయన క్రీస్తును హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించాడు.

చాలామంది మరణాన్ని నష్టంగా చూస్తారు. మరణించినప్పుడు మన ఆస్తులు, విజయాలు, హోదాలు, మనకు అత్యంత ప్రియమైన వారినీ వెనుక విడిచిపెట్టాలి. మనం తరచుగా చెప్పుకునే మాట ఉంది: "చివరిగా కట్టే చొక్కాకు జేబులు ఉండవు."

కానీ పౌలు మాత్రం, "మరణించుట లాభమే" అంటున్నాడు.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే ఆయన అప్పటికే జీవితం యొక్క నిజమైన రహస్యాన్ని కనుగొన్నాడు.

"నాకు జీవించుట అంటే క్రీస్తే."

క్రీస్తే ఆయన జీవితానికి కేంద్రబిందువుగా మారిపోయాడు.

అనేక సంవత్సరాలు ఆఫ్రికాలో సేవ చేసిన ఒక మిషనరీ యాజకుని గురించి ఒక సంఘటన చెబుతారు. ఆయన జీవితాంతానికి దగ్గరలో ఎవరో అడిగారు:

"ఫాదర్, మీకు మరణమంటే భయమా?"

ఆ యాజకుడు ప్రశాంతంగా ఇలా సమాధానమిచ్చాడు:

"నేను ఎందుకు భయపడాలి? నా జీవితమంతా నేను ఒకరి వైపే నడుస్తూ వచ్చాను."

అదే పరిశుద్ధ పౌలు మనస్తత్వం కూడా. ఆయనకు మరణం అన్నిటికీ ముగింపు కాదు. తాను జీవితమంతా ప్రేమించిన క్రీస్తుతో చివరి సాక్షాత్కారం.

అందుకే పౌలు మరణాన్ని అంత స్వేచ్ఛతో ఎదుర్కోగలిగాడు. ఎవరో ఆయన భౌతిక జీవితాన్ని తీసివేయవచ్చు. కానీ క్రీస్తులో ఆయన పొందిన జీవితాన్ని మాత్రం ఎవరూ తీసివేయలేరు. మరణం కూడా దూరం చేయలేని ఒకే ఒక సంపద ఉందని ఆయన తెలుసుకున్నాడు.

ఆ సంపద యేసు క్రీస్తే.

అయితే నేటి సువార్త మనలను మరో దిశలోకి తీసుకువెళ్తుంది. అది కూడా మన మనసులను కలవరపరుస్తుంది. యేసు ఒక ద్రాక్షతోటలో పనిచేసిన కూలీల గురించి ఒక ఉపమానం చెబుతాడు. కొందరు తెల్లవారుజాము నుంచే మండుటెండలో రోజంతా కష్టపడి పనిచేశారు. మరికొందరు చివరి గంట మాత్రమే పనిచేశారు.

అయినప్పటికీ, రోజు ముగిసినప్పుడు అందరికీ ఒకే కూలి ఇవ్వబడింది.

ఇది విన్న వెంటనే మనలో ఒక భావన కలుగుతుంది:

"ఇది అన్యాయం కాదా!"

రోజంతా కష్టపడిన కూలీల పక్షాన మనం సహజంగానే నిలుస్తాం. మన సమాజమంతా కూడా ఒక సూత్రంపై నిర్మించబడింది. ఎక్కువ పనిచేస్తే ఎక్కువ సంపాదించాలి అనే భావన.

కానీ యేసు ఇక్కడ ఆర్థికశాస్త్రం బోధించడం లేదు. ఆయన దేవుని హృదయాన్ని మనకు తెలియజేస్తున్నాడు.

ఈ ఉపమానాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోవాలంటే, యేసు కాలంలోని పరిస్థితులను గుర్తుంచుకోవాలి. సంతలో నిలబడి పని కోసం ఎదురుచూస్తున్న కూలీలు సోమరులు కాదు. వారు ఆ రోజు పని దొరకకపోతే, ఆ రాత్రి తమ కుటుంబాలకు ఆహారం ఉండదనే ఆందోళనతో ఉన్న పేదవారు. ఒక దేనారము అనేది కేవలం కూలి కాదు; అది ఒక కుటుంబం ఆ రోజు బతికేందుకు అవసరమైన జీవనాధారం.

అందువల్ల, చివరి గంట మాత్రమే పనిచేసిన వారికి కూడా యజమాని పూర్తి రోజు కూలి ఇచ్చినప్పుడు, మొదట పనిచేసిన వారిపట్ల ఆయన అన్యాయం చేయలేదు. ఎందుకంటే, వారితో ముందే ఒప్పందం చేసుకున్న కూలినే ఆయన వారికి ఇచ్చాడు. కానీ మిగిలిన వారిపట్ల ఆయన అపారమైన ఉదారతను చూపించాడు.

ఆ యజమాని లెక్కల ప్రకారం వ్యవహరించలేదు. కరుణతో వ్యవహరించాడు.

దీనికి సంబంధించిన ఒక అందమైన ఆధునిక సంఘటన ఉంది.

ఒక ఐరోపా దేశంలో ఆర్థిక సంక్షోభం ఏర్పడినప్పుడు, ఒక బేకరీ యజమాని ప్రతి సాయంత్రం దుకాణం మూసే సమయానికి కొంతమంది నిరుద్యోగులు బయట నిలబడి ఉండటం

గమనించాడు. ఎవరో తమ కోసం ఒక రొట్టె కొనిస్తారేమో అనే ఆశతో వారు ఎదురు చూసేవారు.

అమ్ముడుపోని రొట్టెలను పారేయడానికి బదులుగా, ఆ బేకరీ యజమాని ప్రతి సాయంత్రం వెనుక తలుపు దగ్గర నిశ్శబ్దంగా కొన్ని సంచుల్లో రొట్టెలను ఉంచడం ప్రారంభించాడు.

ఒకరోజు అతని స్నేహితుడు అడిగాడు:

"ఇంత రొట్టెను ఉచితంగా ఎందుకు ఇస్తున్నావు?"

ఆ బేకరీ యజమాని ఇలా జవాబిచ్చాడు:

"ఆకలి న్యాయం కోసం వేచి ఉండదు."

ఈ మాట నేటి సువార్త హృదయానికి చాలా దగ్గరగా ఉంది.

దేవుని ఉదారత చాలా సార్లు మనలను కలవరపరుస్తుంది. ఎందుకంటే అది మన లెక్కల్లో సరిపోదు. మొదటి వేదపాఠంలో యెషయా ప్రవక్త చెప్పినట్లుగా:

"నా ఆలోచనలు మీ ఆలోచనలు కావు; మీ మార్గాలు నా మార్గాలు కావు."

దేవుడు అర్హతల లెక్కల ప్రకారం పనిచేయడు. తన హృదయంలోని అపారమైన ప్రేమ ప్రకారం పనిచేస్తాడు.

అందుకే యేసు చెప్పిన ఉపమానాలు మనలను తరచూ ఆశ్చర్యపరుస్తాయి.

తప్పిపోయిన కుమారుడు తిరిగి వచ్చినప్పుడు తండ్రి విందు ఏర్పాటు చేస్తాడు.

గొర్రెల కాపరి తొంబై తొమ్మిది గొర్రెలను వదిలి ఒక్క గొర్రె కోసం వెళ్తాడు.

ద్రాక్షతోట యజమాని చివర్లో వచ్చిన వారికి కూడా పూర్తి కూలి ఇస్తాడు.

మళ్లీ మళ్లీ యేసు మనకు చూపించేది ఇదే—కఠినమైన లెక్కల ప్రకారం ప్రేమించని దేవుడిని.

బహుశా దానికి కారణం ఏమిటంటే, మనలో ప్రతి ఒక్కరూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు **చివరి గంటలో వచ్చిన కూలీలే.**

చాలామంది సంవత్సరాల తరబడి దేవునికి దూరంగా జీవించి, తరువాత ఆయనవైపు తిరిగి వస్తారు.

కొంతమంది ఎన్నో దశాబ్దాల తరువాత విశ్వాసాన్ని కనుగొంటారు.

మరికొందరు గాయాలు, వ్యసనాలు, వైఫల్యాలు, పశ్చాత్తాపాలతో జీవిస్తుంటారు.

ఇంకొందరు తమ జీవితంలోని ఎన్నో సంవత్సరాలను వృథా చేశామని భావిస్తారు.

జీవితం చివరి దశలో మారుమనస్సు పొందిన ఒక ఖైదీ గురించి హృదయాన్ని కదిలించే సంఘటన ఉంది.

హింస, నేరాలతో నిండిన జీవితాన్ని గడిపిన అతడు, జైలులో ఒక చాప్లిన్ ఇచ్చిన ప్రశాంతమైన సాక్ష్యం ద్వారా క్రీస్తును కలుసుకున్నాడు.

మరణశిక్ష అమలు చేయడానికి కొద్దిసేపటి ముందు అతడు ఇలా అన్నాడు:

"నేను జీవితపు చివరి గంటలో దేవుని దగ్గరకు వచ్చాను. కానీ ఆయన మాత్రం జీవితమంతా నా కోసం ఎదురు చూసినట్టుగా నన్ను స్వీకరించాడు."

అదే దేవుని కృప యొక్క ఆశ్చర్యం. అదే దాని అందం.

మనం రోజంతా పనిచేసిన కూలీలతోనే మనల్ని మనం పోల్చుకుంటే, ఇతరులతో నిరంతరం పోల్చుకుంటూ అసంతృప్తితో, చేదు మనసుతో జీవించే ప్రమాదం ఉంది.

కానీ మనం కూడా ఆలస్యంగా వచ్చినవారిలో ఒకరమని, బలహీనులమని, అర్హతలేనివారమని అంగీకరిస్తే, ఈ సువార్త మనకు అపారమైన ఓదార్పును ఇస్తుంది.

ఒక పాత జర్మన్ ప్రసంగంలో దీనిని ఎంతో అందంగా వివరించారు.

ఆ రోజు ఉదయం కూలీలందరూ ఒకే ఆందోళనతో నిలబడి ఉన్నారు:

"ఎవరైనా మనకు పని ఇస్తారా? ఈ రోజు మన కుటుంబాలు భోజనం చేయగలవా?"

కానీ సాయంత్రం కూలి పంచినప్పుడు, వారు ఇతరులతో పోల్చుకోవడం, లెక్కలు వేయడం ప్రారంభించారు. అప్పుడు వారిలో ఉన్న ఐక్యత అసూయగా మారిపోయింది.

నేటి ప్రపంచంలో కూడా ఇదే జరుగుతోంది.

పోల్చుకోవడం ఆనందాన్ని నాశనం చేస్తుంది.

కృతజ్ఞత ఆనందాన్ని తిరిగి తీసుకొస్తుంది.

ఇది మనం ప్రతిచోటా చూస్తున్నాం—కుటుంబాల్లో, ఉద్యోగస్థలాల్లో, అంతేకాదు సంఘంలో కూడా.

ఒకరికి గౌరవం లభిస్తుంది.

మరొకరు తమను ఎవరూ గుర్తించలేదని బాధపడతారు.

ఒకరి జీవితం ఆశీర్వాదాలతో నిండినట్లుగా కనిపిస్తుంది.

మరొకరు కష్టాలతో పోరాడుతుంటారు.

అప్పుడు మనం ఇలా ఆలోచించడం మొదలుపెడతాం:

"ఆ వ్యక్తికి నాకంటే ఎక్కువ ఎందుకు దక్కింది?"

కానీ సువార్త మనలను మరో ప్రశ్న అడగమంటుంది:

"నీ సహోదరుడు కూడా దేవుని మంచితనాన్ని పొందినందుకు నీవెందుకు ఆనందించలేకపోతున్నావు?"

ఒక పురాతన కథ ఉంది.

ఇద్దరు సన్యాసులు ఒక అడవి గుండా నడుస్తున్నారు. వారిలో చిన్నవాడు ఎప్పుడూ ఫిర్యాదు చేస్తూ ఉండేవాడు.

"దేవుడు ఇతరులకు ఎక్కువ ప్రతిభను ఎందుకు ఇస్తాడు? మరికొందరికి ఎక్కువ గౌరవం ఎందుకు లభిస్తుంది?" అని అతడు తరచూ అడిగేవాడు.

అప్పుడు పెద్ద సన్యాసి ఒక చిన్న వాగు దగ్గర ఆగి అడిగాడు:

"ఈ నీటిలో నీకు ఏమి కనిపిస్తోంది?"

చిన్నవాడు జవాబిచ్చాడు:

"నా ప్రతిబింబం."

అప్పుడు పెద్ద సన్యాసి ఒక చిన్న రాయిని తీసుకొని నీటిలో వేశాడు. వెంటనే అలలు ఏర్పడి, ఆ ప్రతిబింబం కనిపించకుండా పోయింది.

అప్పుడు అతడు ఇలా అన్నాడు:

"అసూయ కూడా ఆ రాయిలాంటిదే. అది మన హృదయాన్ని అంతగా కలవరపరుస్తుంది కాబట్టి, ఇక దేవుణ్ణి స్పష్టంగా చూడలేము; ఇతరులను సరిగా చూడలేము; మనల్ని మనమే కూడా సరిగా అర్థం చేసుకోలేము."

నేటి సువార్త మనలను అసూయ నుండి కృతజ్ఞత వైపుకు, పోల్చుకోవడం నుండి ఉదారత వైపుకు నడిపిస్తోంది.

ఈ ఉపమానం మనకు మరో ముఖ్యమైన విషయాన్ని కూడా గుర్తుచేస్తుంది. దేవుని రాజ్యం లెక్కలు వేసే మనుష్యుల ద్వారా కాదు, ఉదార హృదయాలు కలిగిన వారిచే నిర్మించబడుతుంది.

ప్రారంభ క్రైస్తవులు పురాతన ప్రపంచాన్ని మార్చగలిగారు. వారు అధికారవంతులు గానీ, ధనవంతులు గానీ కావడం వల్ల కాదు. తమ దగ్గర ఉన్నదాన్ని ఇతరులతో పంచుకున్నందువల్ల.

వారు వితంతువులను ఆదుకున్నారు.

పేదలకు ఆహారం ఇచ్చారు.

పరదేశులను ఆహ్వానించారు.

శత్రువులను కూడా క్షమించారు.

వారిని చూసిన ప్రజలు ఇలా అన్నారు:

"చూడండి, వారు ఒకరినొకరు ఎంత ప్రేమించుకుంటున్నారు!"

ఈ రోజూ మనకు అదే మనస్తత్వం అవసరం.

చివరగా, నేటి సువార్త మనలను మళ్లీ పరిశుద్ధ పౌలు దగ్గరకు తీసుకువెళ్తుంది.

పౌలు మరణాన్ని ప్రశాంతంగా ఎదుర్కోగలిగాడు. ఎందుకంటే ఆయన జీవితం ఇక ఆస్తుల చుట్టూ, విజయాల చుట్టూ, హోదాల చుట్టూ తిరగలేదు.

క్రీస్తే ఆయనకు నిజమైన సంపద.

ఒకసారి క్రీస్తు మన జీవితానికి కేంద్రంగా మారితే, మిగిలిన ప్రతిదీ తన సరైన స్థానాన్ని పొందుతుంది.

కుటుంబం ఒక వరమవుతుంది; విగ్రహంగా మారదు.

పని ఒక సేవగా మారుతుంది; బానిసత్వంగా కాదు.

విజయం ఒక అవకాశంగా మారుతుంది; వ్యామోహంగా కాదు.

ధనం ఒక సాధనంగా మారుతుంది; యజమానిగా కాదు.

అప్పుడు మరణం కూడా తన ముల్లును కోల్పోతుంది.

ఒక నర్సు తన సేవలో చూసిన ఇద్దరు రోగుల చివరి క్షణాలను గురించి చెప్పింది.

వారిలో ఒకరు ఎంతో ధనవంతుడు.

తన చివరి గంటలలో కూడా ఆయన బ్యాంకు ఖాతాలు, ఆస్తి పత్రాలు, ఇంకా పూర్తి చేయని పనుల గురించే ఆందోళన చెందుతూ ఉన్నాడు.

మరొకరు సాధారణ జీవితాన్ని గడిపిన ఒక మహిళ.

తన చివరి క్షణాలంతా ఆమె ప్రార్థనలు చేస్తూ, తన కుటుంబ సభ్యులకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుతూ గడిపింది.

మరణానికి కొద్దిసేపటి ముందు ఆమె చిరునవ్వుతో ఇలా చెప్పింది:

"నేను నా ఇంటికి వెళ్తున్నాను."

ఇద్దరూ ఈ లోకాన్ని విడిచిపెడుతున్నారు.

కానీ వారిలో నిజమైన స్వేచ్ఛతో బయలుదేరింది ఒక్కరే.

ఈ రోజు వేదపాఠాలు మనలో ప్రతి ఒక్కరినీ ఎంతో
వ్యక్తిగతమైన కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతున్నాయి.

నా జీవితానికి నిజమైన కేంద్రం ఎవరు?

నేను దేని కోసం జీవిస్తున్నాను?

నేను దేనిని గట్టిగా పట్టుకొని ఉన్నాను?

**దేవుడు ఇతరులపై చూపుతున్న ఉదారతను చూసి
నేను నిజంగా ఆనందించగలుగుతున్నానా?**

మనం కూడా పరిశుద్ధ పౌలులాగా,

"నాకు జీవించుట అంటే క్రీస్తే"

అని చెప్పగలిగితే, సువార్త అందించే నిజమైన స్వేచ్ఛను
క్రమంగా అనుభవిస్తాం.

అప్పుడు భయం మనలను నడిపించదు.

మనస్పర్థలు మనలను బంధించవు.

ఇతరులతో ఎడతెగని పోలికలు మన శాంతిని దోచుకోలేవు.

దేవుని ఆశ్చర్యకరమైన ఉదారతపై మనం విశ్వాసం
ఉంచడం నేర్చుకుంటాం.

చివరకు, మన జీవితంలోని ఆ అంతిమ ఘడియ
వచ్చినప్పుడు, మనమూ ప్రశాంతంగా ఇలా చెప్పగలుగుతాం:

**"నేను నా ఇంటికి వెళ్తున్నాను. ఖాళీ చేతులతో కాదు;
క్రీస్తు కరుణలో సురక్షితంగా ఒదిగిపోయి వెళ్తున్నాను."**

ఆమెన్.